

Krystyna Bieńkowska

Drohiczyn, st. 57, gm. loco, woj.
białostockie, AZP 53-82/25

Informator Archeologiczny : badania 30, 255

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W obrębie zabudowy wsi, zorientowanej po linii południowy wschód-północny zachód, stwierdzono dwie strefy koncentracji materiału ceramicznego w wierzchnich nawarstwiach, ułożone przy jej krańcach od strony wschodniej (około 70 m na południe od szosy stanowiącej oś wsi) i zachodniej (przylegającej od północy do szosy). Wystąpiły one na polach sąsiadujących z rozproszonymi gospodarstwami. Ich obecność potwierdziła dodatkowo penetracja powierzchniowa. Pierwsza strefa (170 x 300 m) rozciąga się bezpośrednio na wschód od drogi do Goszcza. Dostarczyła ona materiału zabytkowego o nowożytnym metryce – 46 fragmentów. Drugą strefę (150 x 250 m) ogranicza od zachodu bieg szosy wiodącej do Zakrzowa. Pozyskany stąd materiał ceramiczny nosi zarówno cechy późnośredniowieczne, jak też nowożytne – 285 fragmentów. Uchwycone strefy osadnicze, oddalone od siebie o około 250 m, poświadczają zapewne zmiany w rozplanowaniu wsi w ramach jej łańcuchowego układu. Poza strefą zabudowy i jej bezpośredniego zaplecza stwierdzono jedynie 2 ślady osadnicze, usytuowane na południe od wsi, w odległości 250 m i 350 m od jej krańca, po wschodniej stronie drogi polnej do Goszcza. Dostarczyły one po 3 fragmenty ceramiki o metryce późnośredniowiecznej (bliższy) i nowożytny (dalszy), wybrane z warstwy ornej. Można je uznać za pognojowe, gdyż szersza prospekcja powierzchniowa nie dostarczyła dalszych znalezisk.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Archeologicznym – Oddziale Muzeum Miejskiego we Wrocławiu. Wyniki badań zostaną opublikowane w „Dolnośląskich Wiadomościach Prahistorycznych”. Badania zakończono.

DROHICZYN, st. 57,
gm. loco,
woj. białostockie,
AZP 53-82/25

- zabudowa późnośredniowieczna i nowożytna
- grób z okresu nowożytnego (XVII w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w lipcu przez mgr Krystynę Bieńkowską (Muzeum Okręgowe w Białymstoku). Finansowane przez Urząd Wojewódzki w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Złożono wykop w północno-wschodnim narożniku pl. Kościuszki. Przebadano powierzchnię 30 m².

Do głębokości 2 m sięgały warstwy niwelacyjne z materiałem nowożytnym. Poniżej odsłonięto resztki spalonego budynku mieszkalnego, podpiwniczzonego, którego ściany oblepione były gliną. Między spalenizną i fragmentami spalonych desek znaleziono dużą ilość polepy, liczne ułamki naczyń glinianych oraz żelazną radlicę. Materiał można datować na XVI/XVII w. W odległości 7 m na północ od północno-wschodniego narożnika wykopu, w trakcie prowadzonych w tym czasie robót związanych z wymianą nawierzchni jezdni, na głębokości 0,60 m od powierzchni natrafiono na pochówek dwóch osób: kobiety i mężczyzny. Kobieta pochowano głową na wschód, a mężczyznę głową na zachód. Przy czaszce kobiety znaleziono paciorki szklane, głównie kształtu beczułkowatego, barwy „bursztynowej”, oraz kilka „malinowatych” i kubokteadrycznych, barwy „bursztynowej” i granatowej. W jamie grobowej między kośćmi znaleziono fragmenty kafli miskowych i naczynia z zieloną polewą o chronologii XVII-wiecznej.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Okręgowym w Białymstoku. Badania nie będą kontynuowane.

Dudka, st. 1,
gm. Wydminy, woj. suwalskie

patrz: paleolit

Elbląg-Stare Miasto, st. 32

patrz: okres nowożytny

FROMBORK, st. 3,
gm. loco,
woj. elbląskie,
AZP 12-53/20

- miasto późnośredniowieczne i nowożytne

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 17 sierpnia do 2 grudnia 1995 r. i od 3 do 28 września 1996 r. przez mgr. Jerzego Gulę (firma prywatna). Finansowane przez PSOZ. Drugi sezon badań.

Badania na Starym Mieście we Fromborku podjęte zostały w 1995 r. w ramach programu „Ratowanie miast historycznych” i były kontynuowane w roku 1996. Objęto nimi obszar zamknięty ulicami: Kopernika-Pocztową-Sportową-Kapelańską. Łącznie przebadano powierzchnię 34 arów.

W roku 1996 dokończono eksplorację odsłoniętej w roku ubiegłym murowanej konstrukcji (pierwotnie uważanej za studnię) oraz wykonano wykop umożliwiający dotarcie do